

«Νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλόν σου... ἐν εἰρήνῃ...» (2ον)

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική Ζωή](#)

[\(†\) Μητροπολίτης Πισιδίας Σωτήριος Τράμπας](#)

Ο Δίκαιος Συμεών, όταν στο ναό των Ιεροσολύμων, πήρε στην αγκαλιά του το θείο Βρέφος, με την φωτισμένη ψυχή του προσκυνούσε τον μεγάλο Θεό και δοξολογούσε το μεγαλείο της θεότητας Του με το «Νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλόν σου Δέσποτα, κατά τό ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου το σωτήριόν σου...».

Είδαμε στην προηγούμενη Ομιλία μας τις δύο πρώτες σημαντικές έννοιες που περικλείονται στην Ωδή αυτή του Συμεών.

Μία τρίτη έννοια είναι ο πόθος της ειρηνικής μετάβασης της ψυχής του ανθρώπου από τον πρόσκαιρο αυτόν κόσμο στον αιώνιο, ουράνιο κόσμο.

Όταν ο Δίκαιος Συμεών αξιώθηκε να δει τον Σωτήρα Χριστόν αισθάνθηκε ότι η αποστολή του στον κόσμο αυτόν ολοκληρώθηκε. Ήταν πλέον καιρός να μεταβεί από τα επίγεια στα επουράνια· από τα φθαρτά στα άφθαρτα και αιώνια. Και αυτό

τον πόθο του παρακαλεί τον Θεό να του τον εκπληρώσει: «Νῦν ἀπολύεις τον δούλόν σου Δέσποτα, κατά το ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ».

Ο χωρισμός της ψυχής από το σώμα είναι απόλυση, δηλαδή αναχώρηση της ψυχής από το σώμα και από τον κόσμο των αισθήσεων στον κόσμο των πνευμάτων.

Βεβαίως δεν πρέπει εμείς μόνοι μας, με οποιονδήποτε τρόπον να επισπεύδουμε την αναχώρησή μας, αλλά να περιμένουμε υπομονητικά την ώρα που ο Κύριος θα μας απολύσει. Γι' αυτό και ο Συμεών ζητεί από τον Κύριο να τον απολύσει. Ο Συμεών αναγνωρίζει στον Θεό, που είναι ο Κύριός του, το δικαίωμα να αποφασίσει Αυτός για την αναχώρηση του δούλου Του.

Ο Συμεών ανοίγει την καρδιά του στον Θεό, γεμάτος ευγνωμοσύνη, που τον αξίωσε να δει τον Σωτήρα. Σε βαθιά γεράματα, πλέον, αντιλαμβάνεται ότι ο τέλος του έφθασε, αφού αυτό που περίμενε το απήλαυσε. Τίποτε άλλο δεν έχει να περιμένει σ' αυτή τη ζωή. Αισθάνεται έτοιμος να φύγει με ειρήνη, χωρίς καμιά ανησυχία και κανένα φόβο. Το ίδιο συμβαίνει και με κάθε άνθρωπο που έχει γνωρίσει τον Χριστό, και ζει σε κοινωνία μαζί Του· δεν αισθάνεται κανένα φόβο μπροστά στον χωρισμό της ψυχής από το σώμα. Γι' αυτόν ισχύουν οι λόγοι του Κυρίου: «Σας βεβαιώνω πως όποιος δέχεται τα λόγια μου καί πιστεύει σ' Αυτόν που με έστειλε, έχει κίόλας την αιώνια ζωή και δεν θα αντιμετωπίσει την κρίση, αλλά έχει ήδη περάσει από τον πνευματικό της αμαρτίας θάνατο στην αθάνατη και αιώνια ζωή» (Ιωάν. 5,24). Και ο Απόστολος Παύλος αργότερα είχε την ίδια επιθυμία με τον Δίκαιο Συμεών. Γράφει στους Φιλιπησίους: «Έχω την επιθυμία να

φύγω από τον κόσμο αυτόν και να είμαι μαζί με τον Χριστό» (Φιλιπ. 1,23).

Ας θυμηθούμε πως αντιμετώπιζε τον θάνατο ο σύγχρονός μας Άγιος Γέροντας Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης. Έλεγε, όταν κάποτε είχε αρρωστήσει βαριά, «οι άλλοι με έβλεπαν ότι πεθαίνω. Εγώ είχα παραδοθεί στην αγάπη του Θεού... Δεν φοβόμουν τον θάνατο. Στον Χριστό θα πήγαινα... Παρακαλώ ν' αγαπήσω τον Χριστό μας πάρα πολύ, για να έχω τη χαρά της αγάπης, που έξω βγάζει το φόβο» (Βίος και Λόγοι σελ. 522). Άλλοτε πάλι έλεγε: «Η μετάβαση στην άλλη ζωή γίνεται όπως ανοίγεις μια πόρτα και βρίσκεσαι σε διπλανό χώρο, όπως περνάεις μια γέφυρα και πάεις απέναντι» (όπ. αν. σελ.633). «Όταν αγαπάεις τον Χριστό, τότε παρόλη την αίσθηση της αμαρτωλότητας και των αδυναμιών σου, έχεις την βεβαιότητα ότι ξεπέρασες τον θάνατο, γιατί βρίσκεσαι στην κοινωνία της αγάπης του Χριστού. » (όπ.αν. σελ. 634).

Και δεν είναι μόνον οι Άγιοι, που αντιμετώπιζαν τον θάνατο με γαλήνη ψυχής. Ένα πλήθος πιστών απλών ανθρώπων που αγωνίζονται να εφαρμόζουν το θέλημα του Θεού στη ζωή τους, με παρόμοιο τρόπο βλέπουν την αναχώρησή τους από τον πρόσκαιρο αυτόν κόσμο.

Κάποιος είχε επισκεφτεί μια γνωστή του κυρία που ήταν ετοιμοθάνατη. Παραξενεύτηκε όταν άκουσε την άρρωστη να λέει στο πρόσωπο που την υπηρετούσε: Παιδί μου, να κεράσουμε ένα γλυκό στον κ. (τάδε) για τη χαρά! Ο επισκέπτης απόρησε και ρώτησε την άρρωστη. Για ποιά χαρά; Έχουμε ευχάριστα για την υγεία σας; Βελτιώθηκε; Και η άρρωστη απάντησε: Για τη χαρά που φεύγω, πηγαίνω στον Κύριο! και τα μάτια της έλαμπαν από χαρά

Αγαπητοί μου αδελφοί και αδελφές, υπάρχουν άνθρωποι που πανικοβάλλονται και μόνον όταν ακούνε τη λέξη θάνατος. Ο θάνατος είναι φοβερός για όσους είναι αποκομμένοι από τον Χριστό· δεν θέλουν να συμμορφώνουν τη ζωή τους με το θέλημά Του και εναντιώνονται στον Χριστό. Τους χριστιανούς όμως, που αγαπούν τον Χριστό, μετανοούν, εκκλησιάζονται, κοινωνούν και αγωνίζονται να τηρούν το θέλημα του Θεού στην ζωή τους, αυτά δεν τους αγγίζουν. Επομένως ας το διακηρύττουμε σε όλους, και πρώτα βέβαια στον εαυτό μας. Να προσπαθούμε να αγαπήσουμε όλο και περισσότερο τον Κύριό μας Ιησού Χριστό και τότε δεν θα φοβόμαστε τον θάνατο ούτε τίποτε άλλο, αφού «όποιος αγαπάει δεν φοβάται. Η τέλεια αγάπη διώχνει τον φόβο» (Α' Ιωάν. 4,18). Καί όχι μόνον δεν θα φοβόμαστε, αλλά όταν έρθει η ώρα της αναχωρήσεώς μας θα είμαστε ειρηνικοί, όπως ο Δίκαιος Συμεών, και χαρούμενοι όπως τόσοι Άγιοι, αφού θα πάμε να ζήσουμε αιώνια μαζί με τον Χριστό μας! Αμήν.

<https://bit.ly/3alem9w>